

אותו דיון היה גם כשהחל עידן הסימפולים. אותו דיון היה למעשה בכל צומת של התחדשות טכנולוגית שמערערת על הביצוע הישיר והפשוט של אדם עם כלי נגינה. כשהמציאו את המכונות שמשמיעות מוזיקה מדפים אי שם בתחילת המאה ה-20, דיברו ככה. שזו לא מוזיקה אמיתית כי זו המכונה מנגנת ולא האדם. אחר כך אותה התנגדות או זלזול מול ההקלטות שהיום כולם מקבלים באהבה ויוצרים בהן דברים שלא היינו אולי יכולים ליצור במאות מוקדמות יותר.

היום, ה-ai פותח עוד דלת של אפשרויות למי שיוצרים. הוא פותח דלת גם למי שלא יודעים ליצור כלום והיו רוצים להרגיש שהם יוצרים. כאן המוזיקאים האמיתיים בני ימינו, ברובם- מי שלמדו, השקיעו באמנות שלהם, עובדים עם המגבלות הטבעיות, צריכים להתמודד עם הצומת הזו וההשלכות שלה.

כי זה אומר שהמוזיקה נעשית עוד יותר דמוקרטית, זולה, פרוצה לחובבנות ובינוניות. עוד יותר כמויות של ג'אנק ממסחר שיישלח אל קובעי הטעם והם יצטרכו לנחש מה באמת עשה האדם ומה המכונה. מה טוב ומה לא.

כבר היום, יש יצירות שמשלבות בין תוצרי ai לעשייה מכנית טבעית. איך תבחין שהביט שיצרתי הוא לא מתיפוף על תוף אלא פקודה שנדרשה מאיזה ai?

אני במקום שבו אני רוצה להיאחז בטבעיות ואפילו להישען חזרה אל המקום שבו המוזיקה הייתה טרייה. מילים, לחן, הקלטה פשוטה ויאללה. אני לא רואה את עצמי מסוגלת או רוצה להתחרות בג'אנק שיוצא. אני רוצה להיות אמיתית.

אבל יש בי גם צד שתוהה לאור הדיון הזה, האם אני לא מפספסת הזדמנות ליצור את מוזיקת חלומותיי, ליצור את הדברים שכל החיים שלי כאב לי שאני לא מצליחה ליצור.

רק לדוגמה, כואב לי שאני לא יכולה לעשות במדויק את העיבוד הפ'אנקי לשיר עם חצוצרות שמאוד רציתי שמישהו כמו יוסי פיין יפיק לי אבל הוא לא מפיק יותר אמנים לפי מה שאמר לי. מה אם ה-ai יכול לתת לי מה שחסר לי, או כלכלית אין לי את הכסף לשפוך כדי שזה יקרה?

וגם בואו נהיה אמיתיים, לא לכולנו יש את הכסף לשים על תזמורות ונגנים חיים. לרובנו, אין את ההחזר על השקעה כזו. אפילו על השקעות צנועות יותר. אז מה הפלא שאנחנו הולכים לתוך העידן הזה, נגעלים ומפותים בו זמנית.